

GALG EN SCHAVOT

WEKELIJKSE UITGAVE

PRIJS PER NUMMER : 4 FRANK

Uitgave van

«DE VLAAMSE BOEKHANDEL», Provinciestraat, 42, ANTWERPEN
(Handelsregister van Antwerpen nr 33.297)

AAN DE LEZER !

In dit nummer nemen wij aanvang met

DE BOKKERIJDERS

het dramatisch meesterwerk van PIETER ECREVISSE

Na het verhaal der schrikkelijke gewelddaden, waaraan Jan

De Lichte en zijn zwarte bende zich schuldig hebben gemaakt, brengen wij het met bloed besmeurde boek der afgrijselijke euvel-daden, die DE BOKKERIJDERS niet alleen op de wreedste, maar tevens op de meest geheimzinnige wijze hebben bedreven.

Een diep, ondoorgrondelijk geheim hangt als een sluier over deze bende, die in ons land een ontzettend schrikbewind heeft uitgeoefend, waarvan de gruwelijke misdaden heden ten dage nog doen ijzen.

DE BOKKERIJDERS ! Met adembenemende spanning zal men dit boek van geheimzinnige misdaad en duivels bedrijf lezen. En niemand zal ontkomen aan het afgrijzen, door zoveel ongehoorde misdrijven in het gemoed verwekt.

Ravaillac, koningsmoordenaar

Toen Jacques Clément in 1589 Hendrik III, koning van Frankrijk, neerstak, zal wel niemand een traan gestort hebben. Gans anders ging het er toe, toen Ravaillac zijn opvolger, Hendrik IV, doodde. Hoe geheel verschillend had het lot van Frankrijk kunnen zijn, zo deze vorst, die een van de beste Franse koningen is geweest, niet was vermoord geworden. Hij bracht de vrede in zijn staten, schonk Godsdienstvrijheid, bezorgde welstand, betrachtte zoiets als het stichten van de Verenigde Staten van Europa. Hij was de wijze vorst, die « elke zondag een kip in de pot » in het vooruitzicht had gesteld.

Hendrik IV had het voorgevoel van wat hem overkomen zou. Meer dan eens verklaarde hij, droefweg, « dat het hem niet zou gegund worden zijn goede stad Parijs te verlaten, tenzij als lijk. »

Zijn hovelingen trachtten hem die zwarte gedachten uit het hoofd te praten. Maar het gelukte hun niet. De vorst vestigde hun aandacht op verschillende voortekens, die alles behalve geruststellend waren.

In de loop van de maand April 1610 werd in de buurt van het Louvre een verdachte persoon aangehouden, die beweerde de koning te willen spreken. De vorst kwam tegen het besluit van zijn politiefchef op, en deed de verdachte persoon weer in vrijheid stellen.

De 14e Mei van hetzelfde jaar waarschuwden horoscooptrekkers, tovenaars, waarzeggers en andere voorspellers de koning, dat die dag bijzonder noodlottig voor zijn bestaan kon wezen.

Sully, de trouwe minister, die veel tot de welstand van het rijk had bijgedragen, was ziek gevallen. De koning wou hem persoonlijk zijn sympathie gaan bewijzen. Hij raadpleegde zijn gade, Maria van Medici, omtrent een gevaar dat hem wellicht bedreigde. Aanvanke-lijk trachtte de vorstin Hendrik IV van zijn voornemen af te brengen, maar ten slotte gaf zij toch toe, dat hij het bezoek afleggen zou.

De vorst nam plaats in zijn karos en reed door de drukke straten van Parijs.

Toen de wagen langs de zeer nauwe rue de la Ferronnerie reed, wierp Ravaillac zich op de vorst en plofte hem twee maal achter-eenvolgens, een dolk in het hart. De koning overleed bijna ogenblikkelijk nadat de aanslag was gepleegd geworden.

Ravaillac kon zich niet uit de voeten maken en boette zijn koningsmoord. Hij kwam aan zijn einde te midden van de wreedste foltering en werd gevierendeeld.

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

SILVAIN VAN DER GUCHT

HET KASTEEL DER VERDOEMENIS

door

SILVAIN VAN DER GUCHT

(Vervolg)

— Misschien is het een kind van zijn familie ?

— O, neen, het is een vondeling, die bij nacht in het kasteel opgenomen is. Maar over dit alles zweeft een geheim, zoals Trees, de huishoudster, mij meermalen heeft doen verstaan.

Zoals ge hoort, werd ik in deze herberg reeds meer onderricht dan ik had verwacht. Ik hield mij echter zeer onverschillig, stond op en zegde :

— Het is waarlijk stichtend, de deugd van een kasteelheer te horen roemen, beste vrouw. God gave, dat er zo velen waren.

Toen betaalde ik mijn drank en vertrok.

— Daarmede wist gij reeds genoeg, zegde Polfriet, om mij gerust te kunnen stellen.

— Niet te spoedig, mijnheer, antwoordde Jan, de vrouw kon overdrijven en, vooraleer er vrede mede te hebben, wilde ik mij persoonlijk overtuigen, of het gezegde van de vrouw wel waarheid was. Ik keerde echter niet meer terug naar het kasteel ; het begon reeds laat te worden en ik besloot tot de volgende dag te wachten. 's Anderdaags was het, voor de tijd van het jaar, een bijzonder schoon weer ; kort na de middag sloop ik langs achter het kasteel heen en keek door de haag van de tuin. De tuinman werkte aan de bomen. De kindermeid was er ook en wandelde met de kleine Maria op de arm. Toen had ik genoeg gezien ; aanstonds was mijn plan gemaakt en ik spoedde mij naar de voorpoort, met het voornemen aan te bellen en naar mijnheer te vragen. Maar ik had zulks niet nodig. Mijnheer stond juist gereed om in zijn sjees te stappen, en de knecht hief reeds de zweep op, toen ik, met de hoed in de hand, naderde.

— Mijnheer, zegde ik, doende alsof ik ontroerd was, ik vraag u verschoning u te storen, maar ik acht het mij een plicht.

— Spreek, mijnheer, antwoordde van Heverboom, wat wilt ge zeggen ?

— Ik wandelde achter de tuin van uw kasteel, toen een dienstmeid, met een kindje op de arm, in de tuin wandelde, en het, onvoorzichtig genoeg, heeft laten vallen... Het kindje heeft, naar het schijnt, geen letsel, maar het huilde toch zo droef, dat ik er gans van aangedaan ben.

Niet zodra had de heer van Heverboom deze woorden gehoord, of hij verbleekte en beet zich gram op de lippen.

— O, die onvoorzichtige ! riep hij uit, dit zal zij bekopen !

En zonder nog naar zijn sjees om te zien of zich om mij te bekreunen, stooft hij naar de tuin.

— Had ik geweten, zegde ik tot de knecht, dat ik uw meester zo zeer zou ontstellen, ik had gezwegen.

— Misschien hadt gij wel gedaan.

— Mij dunkt dat hij veel werk maakt van dit kind ?

— Veel te veel, en het zou mij niet verwonderen dat hij de dienstmeid, om haar onvoorzichtigheid te straffen, aanstonds ontsloeg.

Ik vond het niet geraadzaam nog langer met de knecht te blijven praten ; ik vreesde de terugkomst van de heer van Heverboom, en ik maakte mij vlug uit de voeten, alsof ik beschaamd was over mijn handelwijze.

Nu was ik overtuigd dat het kind goed verzorgd en bemind werd en ik begaf mij lachend naar onze herberg terug.

— Ik ben verwonderd, sprak Polfriet, dat gij mij dan niet dadelijk gerust zijt komen stellen.

— Neen, antwoordde Jan, dit zou overbodig geweest zijn, ik wilde eerst uw toestand rijpelijk bij mijzelf overwegen om later, indien het mij toegelaten werd, u met raad en daad te kunnen helpen.

— En zijt gij er in geslaagd ?

— Mijnheer, zegde Jan, ik heb de vaste overtuiging dat de heer van Heverboom veel van het kind houdt en dat het nergens beter kan opgepast worden. Wees daaromtrent gerust, mijnheer. En nu valt er te zorgen voor de nalatenschap van de kleine Maria.

— Jan, wat is uw gedachte daarover ?

— Mijnheer, was uw meester rijk ?

— Schatrijk, in het omliggende heeft hij veel pachthoeven en landerijen.

— Gij kunt bewijzen dat mijnheer van Cramshoeven u als wet-
tig eigenaar heeft aangesteld ?

— Ja, ik heb al de stukken in mijn bezit.

— In dit geval moet gij eerst en vooral het rechtsgebruik volgen en u als eigenaar aanstellen. Dan gaat gij de pachters bezoeken. Het is een slechte tijd geweest, mijnheer, velen zijn uitgeplunderd ; ik zou niet te streng zijn voor de achterstallige schulden.

— O, wees gerust, wij hebben ruimschoots om te leven en ik zal de mensen goed behandelen ; dit is ook de gewoonte geweest van de edele heer, wiens plaats ik inneem. Hij liet zich niet bedriegen, Jan ; hij zag zijn zaken wel na, doch als er op een van zijn pachthoeven een ongeluk voorviel, een brandramp of ziekte in de stal, dan aarzelde hij niet die mensen te helpen, en, al zeg ik het zelf, Jan, ze zouden voor hem door een vuur gelopen zijn. Zo zullen wij voortgaan.

— God zal 't u lonen, mijnheer.

— En wij zullen nog meer doen, Jan, om de bescherming van de hemel voor onze ondernemingen te verwerven. Want, wij gaan onze opsporingen niet staken, Jan.

— Mijnheer, laat mij doen ; gij blijft te Aalst, gij leeft er als edelman, gij ziet uw goederen na en waakt over het weeskind.

— O, ja, ik wil het zien met eigen ogen, ik wil kennis maken met die brave heer van Heverboom.

— En terwijl gij hier blijft, mijnheer, zal ik de opzoekingen voortzetten, om te ontdekken waar uw meester gebleven is, of hij nog leeft en waar hij gevangen zit.

Polfriet was ontroerd door de genegenheid van zijn knecht en drukte hem de hand, zeggend :

— Jan, ge zijt mij een ware vriend. Hoe zal ik u mijn erkentelijkheid betonen ?

— Mijnheer, ik ben genoeg beloond door deel te mogen nemen aan het goed werk, dat gij ondernomen hebt.

(Wordt vervolgd)